

et Tugthus, blev der over Døren til Bygningen anbragt en Sten, hvori der var indhugget følgende Linier:

„Gud lønne Kristian VI,
hvis Naade har funderet dette.
Gud spare Kongen mange Aar,
At hver en By sit Tugthus faar“.

Der synes her at gøre sig det samme Ønske gældende, at hver By kan faa sit Tugthus; men det kan nu en Gang ikke ske. Der er imidlertid ikke Tvivl om, at Udvalget, der vil faa med denne Sag at gøre, vil overveje Sagen først og fremmest fra det Synspunkt, som ogsaa er nævnt af den højtærede Justitsminister, nemlig: Hvilket er det Sted, der i Virkeligheden baader Anstalten bedst.

Justitsministeren ad interim (Høring): Jeg vil blot spørge det ærede Medlem, om, naar han nævnte Fangeantallet paa Kristianshavn og angav, at det havde været 98 det sidste Aar — jeg ved for Resten ikke, hvilket Aar det var — det saa ikke skulde være Gennemsnitsantallet? Jeg maa da maaske gøre opmærksom paa, at det er nødvendigt at bygge en Strafanstalt saaledes, at den ikke blot kan rumme Gennemsnitsantallet men ogsaa Maksimumsantallet.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

E. Sørensen: Naar Gennemsnitsantallet er 100, er det ogsaa rigeligt, naar Anstalten faar Plads til 150.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

J. C. Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandringer i almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2229 fg.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Philipsen): Det Lovforslag, hvis Ordfører jeg har den Ære at være her i Dag, kan jo ikke, saaledes som den forrige Sag paa Dagsordenen, glæde sig ved, at mangfoldige, forskelligartede Interesser ere knyttede dertil. Jeg haaber alligevel, at der vil være nogen Opmærksomhed for den Sag, det angaar. Den højtærede fungerende Justitsminister vil sikkert bekræfte, at det ikke er Forslagsstillernes Skyld, at dette Forslag, denne Sag, først nu er kommen paa Dagsordenen. Hvis det var kommet paa Dagsordenen kort efter dets Fremsættelse her i Tinget, medens selve Lovforslagets Bestemmelser og de Omstændigheder, under hvilke det fremsattes, var friskere for Tingets Medlemmer, vilde jeg have kunnet fatte mig i noget større Korthed, end det er mig muligt i Dag. Jeg beder ogsaa paa dette Punkt om det høje Tings Overbærenhed. Imidlertid, det store almindelige Grundforhold, som dette lille Lovforslag tangerer, tiltrænger ikke mange Udtalelser fra min Side for at vække det høje Tings Sympati. Ikke blot her i Tinget, ikke blot inden for vor Lovgivningsmagt, i det hele taget ikke blot inden for vort Samfund, nej, i hele den civiliserede Verden har det store vigtige Spørgsmaal, hvad der skal og bør gøres for Samfundets Stedbørn, i mange Aar staaet paa Dagsordenen og staaer fremdeles paa Dagsordenen. Det anerkendes af alle, at det er en af de vigtigste Sager, som det offentlig-retlige Samfund har at sysle med, hvad der skal gøres for at frelse de Børn, der enten paa Grund af deres Forældres Slethed eller paa Grund af Forsømmelighed paa, Grund af ulykkelige Familieforhold i det hele taget eller paa Grund af daarlige Naturanlæg ere ved at komme paa Afveje, og det er vel en almindelig Anerkendelse, at det at lade sig nøje med strafferetlige Bestemmelser, at slaa ned paa Udslag af de daarlige Tilbøjeligheder, der ere komne op i disse Børn, er en Kvaksalvermetode, som ikke længer er et moderne, civiliseret Samfund værdig. Det er saa overmaade let just i denne Sag at bruge de stærkeste Ord, Sproget ejer, at male med de sorteste Farver, at Faren just ligger for, at man skal gaa for vidt i denne Retning. Nu er det ikke noget, der ikke ligger særlig for min Stemme, men jeg mener dog, det er